

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XLVIII. Præscribitur Ritus impertiendi Pontificiam Benedictionem super
Populum, servandus a regularibus eorum Ordinum, quibus facultas
hujusmodi statis diebus a Sancta Sede indulta fuit. 19. Martii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

aliove quolibet quacunque præminetia, auctoritate, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis altere iudicandi, & interpretandi facultate, ubique iudicari, & definiti debere; ac nullum, irritum, & inane, si fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, tam Casuarum forsan ad hunc diem introductarum pendentia, quas quidem causas, in quibuscumque statibus, & terminis de præsentibus reperiantur, juxta superius præscripta omnino tractari, iudicari, & definiti debere expressè decernimus; quam Nostra & Cancellariæ Apostolicæ Regula de Jure quæsitum non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, Decretis quoque, & Resolutionibus a præfatis Cardinalium Congregationibus, sive ab Auditorio Rote prædicto, aut aliis quibuscumque iudicibus, & Tribunalibus, aliis forsan, & aliter factis, conditis, & emanatis, nec non quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, Privilegiis, Exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clausis, & Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specificis, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriis derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè & sufficienter expressis, & exactissime servatis, & specificatis respectivè habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat, & ad præmissorum effectum, plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus insuper, & eadem Auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsentibus, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætereundè valeat, ipsas præsentibus, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curieque Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ, per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicutque publicatas & affixas, omnes, & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & archetare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Utque earundem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici fuscipis, ac Sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis,

Voluntatis, Mandatorum, Statutorum, Decretorum, & Derogationum infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo septimo, quarto Nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 16. Martii 1748.

Præscribitur Ritus impertiendi Pontificiam Benedictionem super Populum, servandus a Regularibus eorum Ordinum, quibus facultas hujusmodi statis diebus a Sancta Sede indulta fuit.

XLVIII.

Deest inscriptio, quæ cuilibet Superiori Generali ditorum Ordinum aptata fuit.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exemplis Prædecessorum nostrorum adducti, nonnullis Familiis Regularium permittimus, ut Fideles, qui statis anni diebus ipsarum Ecclesiarum inviserent, & indictis pietatis operibus satisfacerent, Indulgentiam Plenariam consequerentur, utque Monasterii Præses, vel alius Sacerdos a Patre Provinciali designandus, populo tunc temperis congregato, Summi Pontificis nomine, Benedictionem impertiret.

Nullus unquam ritus ad hanc rem peragendam præscriptus fuit; quæ quidem extra Urbem solum contingit, cum Pontifex ipse Romæ Benedictionem populo elargiatur: etenim is ritus, qui Urbani VIII. Prædecessoris nostri auctoritate probatus asseritur, & qui post editos nonnullos Romanos Rituales typis impressus fuit, ad eam Benedictionem, de qua verba facimus, minime pertinet; sed illam complectitur, quæ, non pluries, non semel quolibet anno, sed aliquâ urgente legitimâ causâ, populis & agris tribui consuevit, & pro qua certus Delegatus Apostolicus semper constituitur, qui Brevi Apostolico munitus, potestatem obtinet non solum benedicendi populo, sed illum quoque dissolvendi ab omni vinculo Excommunicationis, Suspensionis, Interdicti, & a cæteris Ecclesiasticis Censuris ac poenis, si quas fortè populus imprudens atque ignarus contaxerit, etiam si illæ in Bulla in Cæna Domini contineantur.

Cum hæc ita sint, tamen deprehendimus, quemdam ritum temerè, & inconsultò excogitatum esse pro supradicta prima Benedictione Pontificia invocativa, quæ aut pluries, aut semel datur quolibet anno. Quippe simplex Sacerdos in medio Altaris collocatus, Ministris circumstantibus, & sacris indumentis ornatus, trinam Benedictionem populo impertit, & alia plura gerit, quæ enumerare hoc loco supervacaneum existimamus.

Equidem Benedictio super populum solemnis

Dat. Pontif. anno VIII. die 4. Martii 1748.

Summa Pontificie concessionis.

Nullus ritus pro hac Benedictione est præscriptus.

Quamquam pro alia Benedictione sit designatus.

Forma, quæ aliqui usi sunt, refertur.

Trinam Benedictionem impertiendo.

De Jure Benedicendi, est.

Quibuscumque in contrarium non obstantibus.

Publicationi præsentis Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimatio omnibus facta.

Transumptis fidem præstari sancitur.

Sanctio poenalis.

1748.

& quibus
competat.

est: eamque in quacunque Orbis terræ parte Romanus Pontifex elargiri potest: Episcopus autem in sua Diocesi, & locis ipsius etiam exemptis, Archiepiscopus in sua Provincia, & locis ejus exemptis, eandem exercere valet potestatem. Id constat Decreto Clementis V. in Viennensi Concilio, quod in *Clementina Archiepiscopo, de privilegiis*, recensetur. Porro Abbatibus ejusdem Benedictionis super populum tribuendæ facultas conceditur in Ecclesiis, quæ ipsis plenè subjiciuntur, modò tamen Apostolicum privilegium ad id necessarium obtinuerint: quo sanè uti nequeant, nisi postquam Sacrum solemne, aut Vesperas in Ecclesia peregerint; nam populo in via passim occurrenti benedicere ipsis non licet, nisi id clarè in eodem privilegio declaratur, uti respondit Alexander IV. in *Cap. Abbates, de privilegiis, in sexto*.

Simplex
Sacerdos ne-
quit Populo
benedicere.

Et solum
potest in fine
Missæ.

Simplex ergo Sacerdos nequit Benedictionem super populum elargiri, juxta *Can. Ministrare 26. quest. 6. Benedictionem quoque super populum in Ecclesia fundere, Presbytero penitus non licebit*: quod tamen eidem Sacerdoti modò permittitur, postquam Divinum Missæ Sacrificium absolvit. Dicitur est, modò permitti: si etenim sacram antiquitatem inquiramus, neque id Presbytero licitum olim fuisse cognoscemus, uti Nos ipsi certis documentis ostendimus in *nostro Tractatu de Sacrificio Missæ sect. 1. num. 382.*, qui primò Bononiæ anno 1740. typis editus fuit, ac *sect. 1. num. 391.* in eodem Tractatu, qui deinde Latine redditus publicam lucem iterum adspexit Patavii anno 1745. Et si liquidem in usu semper fuerit, ut, re Divinà peractà, populus ab Ecclesia Benedictione dimitteretur, quemadmodum in *Can. Missas, de Consecratione dist. 4.* continetur; id tamen, non a Sacerdote celebrante, sed vel ab Episcopo, si præsens aderat, vel, si aberat, ab Archipresbytero ejus jussu præstatur: quo sensu explicatur *Decretalis in Cap. Officium, de Officio Archiepiscopi*, ubi inter Archiepiscopalia munera recensetur *Benedictiones Presbyterales in Ecclesia dare*; prout animadvertit Gonzalez in *idem Cap. Officium, num. 2.* idemque antea planè comprobaverat Saullay in *Panoplia Sacerdotali pag. 558.*

Licet olim
contraria dis-
ciplina obti-
neret.

Conc. Lau-
dunen. hanc
tribuit Sacer-
doti facultate-
tem.

Quibus omnibus subsequens plarium sæculorum contraria prævaluit disciplina, quæ Sacerdoti celebranti potestatem fecit Benedictionem super populum in fine Missæ effundendi, ob eam veniosissimam causam, quam Bellotus recenset in *Ritib. Laudunensis Ecclesie par. 3. pag. 136. num. 9. At, cum Benedictio ad Missæ perfectionem pertineat hodie, sine qua fas non est ab incepto Sacro recedere, nec jure queat populus ante Benedictionem ipsam egredi, ex præcitata Agathensi Synodo, quatenus integræ Missæ non interisset quisquis præmaturè recederet; sequitur, facultatem cuilibet celebranti concessam esse, privatam illam Benedictionem ad finem Missæ populo ubique locorum impertire. Idem inter Morales Scriptores commemorat Quartus ad Rubricas Missalis pag. 386. in Dubiis conscientie.*

Idem sta-
tuit Textus
qui allegatur.

In *Can. Ecce ego, dist. 95.* hæc leguntur: *Nemo hinc Episcoporum, invidia diabolice tentationis inflatus, irascatur in Templo, si Presbyteri interdum exhortemur plebem, si in Ecclesiis prædicent, si plebibus, ut scriptum est, benedicant.* Si Glossæ fidem præstamus, illud benedicere declarat Benedictionem, quæ populo traditur a Sacerdote, qui rem Divinam perficit, nempe post ea verba: *Itè Missa est*: quam sanè interpretationem Nos minimè respicimus, cum certum habeamus, eundem textum Sancto Hieronymo non esse tribuendum; quod nonnulli falsò putaverunt, quos meritò redarguit Teophilus Raynaudus *Operum tom. 16. pag. 211.*; sed incerto Auctori, qui inter vivos fortasse tunc agebat,

cum Benedictio in fine Missæ inter Benedictiones Presbyterales jam haberetur, usufque invaluisse, ut Sacerdos, peracto Missæ Sacrificio, populum Benedictione *jure suo* dimittat, sive abst. sive interfit Episcopus: eà tamen statutà lege, ut, si interfit, & in sua sit Diocesi, ad eum priùs se convertat, eique caput inclinet, veluti facultatem populo benedicendi postulans; quod ab eodem Sacerdote prætermittitur, si Episcopus Missæ interfit, sed extra suam Diocesim veretur, prout defumitur ex Rubricis Missalis *tit. de Benedictione in fine Missæ, & Evangelio Sancti Joannis.*

Cum jam perfectum sit, quo tempore, & loco simplex Sacerdos populo possit *jure suo* benedicere, necessariò consequitur, nullam aliam Benedictionem super populum ab ipso impertiri licite, nisi *jure delegato*. Hujus naturæ est Benedictio, de qua nunc agimus, quæ per delegationem Apostolicam cum unice concedatur, Nostrium est omnino ritum præscribere, quem inferis pro norma in posterum servanda subjicemus, quo sanè uti volumus, ac decernimus eos Ordines Regulares, sive Mendicantes, sive non Mendicantes, Monasticos, vel Clericorum Regularium, quibus Nos ipsa, vel Prædecessores nostri, vel futuri Romani Pontifices, facultatem tribuendæ populis Benedictionis permiserint.

Admoneatur itaque populus de Indulgentia a Sede Apostolica concessa, de præceptis operibus pro ea lucrificanda, de die, quo visitanda est Ecclesia, de hora denique qua datur Pontificia Benedictio; & admonitio hæc fieri possit, quantum opus sit, etiam schædis impressis, & consuetis locis palam affixis: licet etenim id a Prædecessore Nostro Clemente Papa VIII. fuerit vetitum Fratribus Beatæ Mariæ de Mercede Redemptionis Captivorum, & Fratribus Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis pariter Captivorum, in communicatione Indulgentiarum, & Orationum; uti habetur in ejus Constitutione, quæ incipit *Cum ad verberes §. 5.*, & in alia Constitutione *Decet Romanum Pontificem §. 6.*; visum tamen Nobis est, id esse hypotesi inapplicabile; cum, cæteris prætermisissis, prædicta communicatio certum genus personarum, quosdam videlicet, ut plurimum, Confratres, non autem populum universum, ut Indulgentia, & Benedictio, de quibus agitur, complectatur.

Postquam statutis die & horâ populus ad Ecclesiam convenit, altâ voce legantur Apostolicæ Literæ, seu Decreta, quibus Indulgentia conceditur, unâ cum potestate Benedictionem Apostolicam super populum effundendi, ut de delegatione audientibus contet; & concessio ex Latino sermone in vulgare accomodatam ad populi intelligentiam conversa pronuncietur: populus ad suorum scelerum detestationem pio brevique sermone excitetur: post quæ Sacerdos, nullis circumadstantibus Ministris, Stola & Superpelliceo indutus (ut in Rituali Romano præscribitur, cum agitur de Benedictionibus, quæ extra Missam Presbyteris permittuntur) ante Altare genuflexus, sequentibus verbis Dei opem imploret:

- ✠. *Ajutorium nostrum in nomine Domini.*
- ℟. *Qui fecit cælum, & terram.*
- ✠. *Salvum fac populum tuum Domine.*
- ℟. *Et benedic benedictari tua.*
- ✠. *Dominus vobiscum.*
- ℟. *Et cum spiritu tuo.*

Deinde stans, sequentem recitat Orationem:

OREMUS.

Omnipotens, & misericors Deus, da nobis auxilium de sancto, & vota populi hujus in

Conclu-
tur, quo-
pore, & h-
possit Sacer-
dos benedi-
cere que-
suo.

Hinc
ritus ben-
dicens in
delegat-

Forma
que præ-
biur.

II
Præpa-
ria.

II
Ritus, &
actus benedi-
cendi.

humilitate cordis veniam peccatorum poscentis, tuamque benedictionem praestolantis, & gratiam, clementer exaudi: dexteram tuam super eum benignus extende, ac plenitudinem divinae benedictionis effunde: qua bonis omnibus cumulatus, felicitatem & vitam consequamur aeternam. Per Christum Dominum nostrum. R. Amen.

Post quam ad cornu Epistolae accedat, ut in Actis Ecclesiae Mediolanensis part. 4. *Benedices in Ecclesia ad Altare, stans in cornu Epistolae: & stans in cornu Epistolae, non trinam, hoc est triplici Signo Crucis, sed unam benedictionem, unico videlicet Signo Crucis, benedicat, proferens alta voce haec verba:*

Benedicat Vos Omnipotens Deus † Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus. R. Amen.

Trina benedictio non est danda.

Trina siquidem Benedictio Episcopo competit, non Sacerdoti: cumque nonnulli in fine Missae trinam usurpare coepissent, consuetudo Clementis VIII. auctoritate sublata est, quemadmodum ostendit Meratus hac mortali vita nuper defunctus tom. 1. pag. 243. Id Nos etiam advertimus in nostro *Tractatu de Sacrificio Missae sect. 1. locis supra indicatis. In Rubrica quoque Missalis haec habentur: In Missa solemni Celebrans eadem voce & modo, qua in Missis privatis, semel tantum benedicit populo. Insuper Cereemoniale Episcoporum trinam benedictionem ipsis solum tribuendam decernit: quod eadem Missalis Rubrica confirmatur: Episcopus autem ter benedicit populo etiam in Missis privatis, ut in Cereemoniali habetur. Postremo Alexander VII. Decreto, quod die 27. Septemb. 1659. edidit, tempora indicit ac recenset, quibus Abbates usque Pontificalium praediti, ritu solemni celebrantes, trinam benedictionem impertire possunt: quod iisdem penitus interdicitur, cum rem Divinam privatim conficiunt; quod Nos ipsi indicavimus nostra *Institutione 14. §. 4. num. 19. tom. 2. si Bononiensis editionis ratio habeatur, quae peracta fuit anno 1735. sin autem easdem Institutiones in Latinam linguam conversas, & Romae impressas anno 1747. quis inspiciat, idem prorsus deprehendit Institutione 34. §. 4. in fine pag. 174. Quocirca non sine animi nostri voluptate Epistolam legimus encyclicam Patris Generalis Coenobitarum Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, quibus in nostris Apostolicis Literis potestas facta est dandi in certis anni Festivitatibus Pontificiam benedictionem, in qua eosdem admonet, ut populo benedicant unico Signo Crucis, more Sacerdotali: quod ipsum si ab aliis etiam factum esset, quaelibet ad Nos delata non fuisset de usurpatis honoribus Episcopalibus.**

Præcipitur ne praemissa forma violetur.

Hac itaque Epistolam Encyclicam ritum statumus ac declaramus, quo Benedictio Papalis in posterum tribuetur, eumque notum facimus Ordinum Regularium Praesidibus, ut ipsum Regularibus sibi subiectis observandum indicant. Equidem Alexander VII. Praedecessor Noster usum Pontificalium Abbatibus, quibus id privilegio convenit, accurate praescribens, Ordinaris locorum facultatem concedit, ut, si quid contrarium Abbates commississent, ipsi tamquam Sedis Apostolicae Delegati rem cognoscerent, & censuris etiam, si opus esset, omnem insolentiam compeferent. At Nos aliam viam suscipiendam ducimus, praecipientes, ut de illis Regularibus, qui per scriptum a Nobis antea benedictionis ritum violaverint, Nos statim certiores efficiant: tunc enim neque infensos invicem Episcopos & Regulares reddemus, nec populus beneficium Papalis benedictionis denegabimus; sed facultatem eiusdem benedictionis tribuendam parere recusantibus au-

feremus, eandem largiemur aliis, qui iusta nostra facere non detrectabunt: qua in re futuros etiam Romanos Pontifices magnopere hortamur, ut idem exemplum sequantur. Postremo Tibi, & universo tuo Ordini benedictionem Apostolicam impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majoram die XIX. Martii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Octavo.

Dat. Pont. A. VIII. die 19. Martii 1748.

Societati JESU tribuitur unus locus inter Consultores Congregationis Sacrae Rituum.

XLIX.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Constantem omnium sensum, Pontificio etiam confirmatum oraculo, Omnipotentem nimirum Deum, sicut alios alii temporibus sanctos Viros, ita Luthero, ejusdemque temporis Haereticis Sanctum Ignatium, & institutam ab eo Societatem objecisse, adeo Religiosi ipsius Societatis Alumni luculentissimis tantum Parentis vestigiis insistentes, per assidua religiosarum virtutum exempla, & praecleara omnium doctrinarum, ac praesertim sacrarum documenta comprobare pergunt, ut quemadmodum non mediocre ad gravissimas Catholicae Ecclesiae rationes saluberrime accarandas, componendosque mores, atque in bonis artibus instituendos Adolescentes, subsidium conferre satagunt, ita nova Apostolicae benignitatis argumenta promereri videantur. Satis enim superque compertum est universis, atque exploratum, quibus per omne tempus religiosi viris, & Christiana pietate, & omnium disciplinarum splendore, & multiplici literarum cognitione, aeternaeque Christianorum salutis zelo commendatissimis, addictissima huic Sanctae Sedi ipsa Jesu Societas locuples adhuc veluti generosa mater non immerito gloriatur.

Proceum.

Laudes Societatis Jesu.

Nos sciamus, qui eapropter semper plurimum fecimus, atque in suprema hac Sacrosancti Apostolatus Cathedra plane immerentes per ineffabilem Divinae Bonitatis abundantiam sedentes, majori in honore laudatam Societatem habemus, decet, ut perenni etiam nostrae charitatis auctoritatisque Apostolicae testimonio eandem donemus; ne quod aliis Religiosis Ordinibus, & Institutis in hac Alma Urbe nostra conspicuis, sive per Romanos Pontifices Praedecessores nostros, sive per Nos ipsos, decus, & ornamentum, sive honorificentiae munus impertitum esse dignoscitur, eidem Societati Jesu de Orthodoxa Religione benemerentissimae deesse patiamur.

Sensus Pontificis erga dictam Societatem.

Qui magna nostrorum Operum volumina de Beatificatione, & Canonizatione Servorum Dei pervolverit, is intelliget omni procul dubio, quod si in caeteris expediendis negotiis insignium hominum opera, & industria requiruntur, in rebus certe per Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositam expendendis, decidendisque, major Virorum in omni disciplina versatorum, quibus ipsa inter alios Ordines, & Instituta Societas memorata abundat, delectus haberi debeat.

In negotiis Congregationis Sacrae Rituum consultandis praestantissimum hominum opera impendenda.

Hinc est, quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine volumus, ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex ejusdem Societatis Jesu Presbyteris laudatae Congregationis Cardinalium Sacris Ritibus praepositae Consultor sit, & habeatur, ut hujus vacatione succedente, alter dictae Societatis Presbyter in ipsius locum semper substituarur.

Ideo Pontificis unum locum inter Consultores dictae Congregationis assignat Societati Jesu.